

Atletes del cel

SMS, e-mail, fax, Internet, telèfon, televisió, ràdio, premsa escrita... Avui, la informació és una necessitat, i el factor temps, un denominador comú que, exponencialment, guanya terreny a d'altres. Les notícies i la comunicació han fet evolucionar els seus mitjans, tant de recepció com d'emissió. El *timing*, en informació, es compta en segons. Això ja ho va veure el 1853 Paul Julius Reuter, fundador de Reuter's (agència d'informació), que abans de la irrupció del telègraf, va disposar de coloms missatgers per fer arribar els moviments de borsa entre Aachen i Brussel·les.

Com a la llegenda de la Marató, en la qual Pheidipides, després de córrer de Marató a Atenes (42 km) i dir que havien guanyat la batalla contra els perses va caure mort, els coloms eren, en l'antiguitat, els encarregats de transmetre notícies.

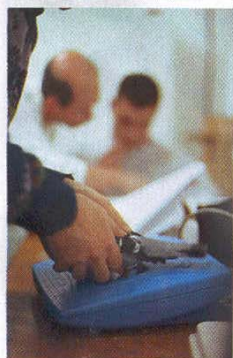
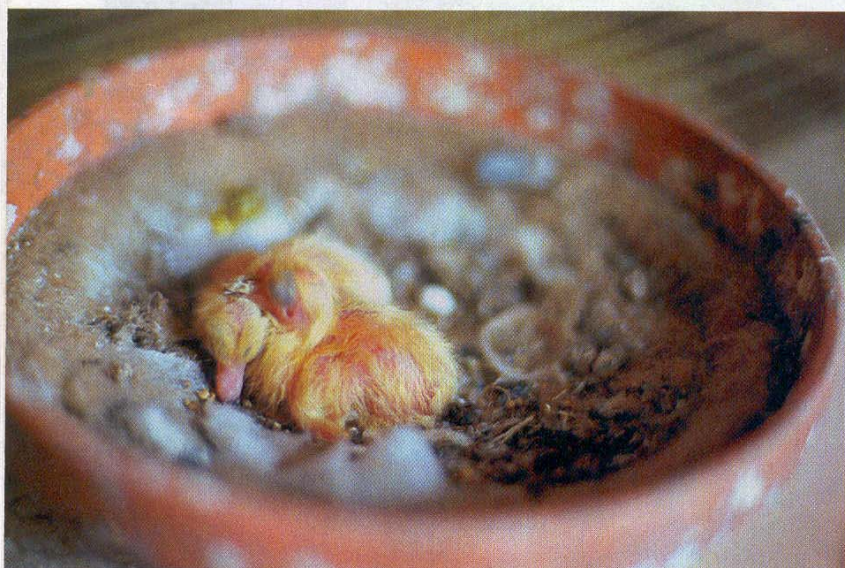
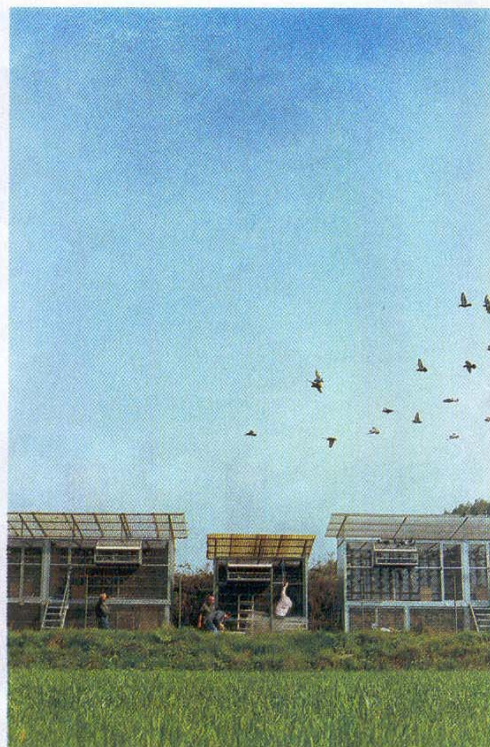
Diferents cultures han fet ús d'aquestes aus per transmetre les noves. Herodot i Plutarc explicaven la manera com grecs, romans i egipcis se'n servien. A la Xina, els coloms eren protegits perquè no fossin presa de les aus rapinyaires. Els àrabs tenien una xarxa extensa de colomars, cada 80 quilòmetres, i podien establir comunicacions amb Alexandria, Damietta i Gaza, entre altres ciutats, amb els 2.000 coloms de què disposaven. Espanyols i francesos en van fer ús a París quan es van veure assetjats per Enric IV (1594), i M. Antonieta es comunicava amb els seus amics, durant la Revolució Francesa, amb els missatgers de l'aire.

En el període de grans guerres europees, més recents, que van esdevenir mundials, els destacaments usaven i cuidaven aquests ocells per assegurar-se les comunicacions. En l'actualitat, l'ús d'aquests amics amb plomes per transmetre notícies és reduït, però es continuen criant i mantenint, una mica en l'anonimat, per a un altre quefer: competir.

Amor propi, sentit de la competició... Aquests són dos dels motors, no els únics, que mouen la colombofília. Milers de persones, a tot el món, han reciclat els coloms missatgers en autèntics atletes del vol. A la Xina, l'afició mou molts diners. A Catalunya, el que compta és la competició i demostrar que es té les aus més ben cuidades i entrenades. Acostumen a cobrir distàncies de 500 quilòmetres i el guanyador no és, necessàriament, el primer a arribar **Text i fotos: Xavier Gil**

A les pàgines anteriors,
coloms missatgers i una
enlairada des dels camions
especials de transport.
En aquestes pàgines,
enlairada, colomars
preparats especialment
i escenes de colombofília

Els colomòfils, que asseguren que tenen molt bona relació entre ells, competeixen, sobretot, per prestigi personal i per amor propi.

Els coloms, a diferència del que es creu, no van: tornen. Tornen als seus colomars, on se'ls alimenta i se'ls cria. Per aquesta raó, en les competicions, com que les distàncies no són exactament iguals per a cada colom, guanya no el que arriba primer sinó el que té una velocitat mitjana superior.

Sí, però com es calcula aquesta velocitat mitjana? En primer lloc, cal identificar cada au que hi participa amb una contrasenya secreta, informació que queda dipositada en una anella identificativa i registrada per un rellotge especial que dona veracitat a la competició.

Després, les bestioles són separades per sexes i transportades en caixes ben airejades per camions que les deixen al lloc de sortida. Aquests camions

estan preparats, i les persones que se'n fan càrrec són coneixedores de les necessitats dels animals. Els coloms són deixats anar i, en arribar al colomar, el seu registre queda emmagatzemat als rellotges, que seran comprovats per l'organització per establir les classificacions finals.

Modalitats

Hi ha diferents modalitats de concursos i van en funció de les distàncies: fins a 300 km són de velocitat; de 301 a 500 km són de mig fons; de 501 a 700 km són de fons, i de 701 cap endavant són de gran fons. A l'Estat espanyol no s'acostumen a fer—o no n'hi ha gaires—competicions que depassin els 900 km.

En altres indrets, com la Xina, les curses de coloms són més llargues. Fins a 500 km són considerades entrenaments. Els grans fons són de 1.000 km (la carrera dura un parell de dies), de 2.000 km (distància que es

cobreix en una setmana) i de 3.000 km (un trajecte que necessita dues setmanes).

En cada competició hi participen milers d'exemplars. La gràcia no és el premi de l'organització, perquè les apostes entorn de la competició atreuen molta gent. S'hi mouen molts diners. Amb una aposta mínima equivalent a uns 0,40 euros es juga en una mena de ruleta en què el sexe, el color i el número, parell o imparell, de l'anella, determinen els guanyos, que poden assolir els 200.000 euros, xifra ben diferent dels premis d'aquí, on la part monetària es minusha a favor del prestigi i l'orgull, tot i que els diners sempre són ben rebuts.

El començament

Molts dels actuals colomòfils han heretat aquesta afició, però començar és fàcil. Com qualsevol altre animal domèstic el colom necessita dedicació, en el supòsit de voler competir molt, però no un excés

d'espai. No calen grans colomars: això va en funció dels membres que s'hi vol o s'hi pot tenir. Segons com, amb una gàbia n'hi hauria prou.

El colomar, per senzill que sigui, ha de tenir bona ventilació i ha d'estar net i sec. El gra que mengen els coloms és econòmic. Cada exemplar en consumeix uns 35 grams al dia. Quan se'ls ha de fer volar, però, cal tenir en compte que el temps, els rapinyaires i la caça per la caça són els grans perills que amenacen els missatgers.

La fal·lera d'aquest esport pot venir de veure volar els coloms. Potents i gràcils, amb plomatges lluent, tindran sortida al començament de l'estiu, en què s'amunteguen les competicions, passades les èpoques d'entrenament de la primavera. Si el temps hi acompanya, els caps de setmana de finals de juny i principis de juliol hi haurà una bona colla d'enlairades o aviades.

